

af et Ombud, skjøndt det naturligtvis ikke faar en tvungen Karakter, og det er et meget lille Vederlag, der vil kunne ydes for disse Forretninger, som de Paagældende ere henviste til at besørge i deres Fritid. Det paatæntes ikke at oprette nye Embeder, men man ønsker at overdrage Forretningerne til Amtsforvalterne og tilbyde dem et noget større Kontorhold til disse Forretninger. Den eneste nye Institution, som tænkes oprettet, er Direktionen, og den skal kun bestaa af 5 Medlemmer. Naar det nu er indvendt, at det er urigtigt at overdrage Valget af disse Medlemmer til Andre end Regjeringen, og at det vil være rigtigt at lade Regjeringen bestyre det Hele, tror jeg ikke, at dette i det Hele er heldigt ved en Anstalt af denne Natur. Det er jo en meget stor Statsanstalt, som her oprettes, og det er en Forsørgelsesanstalt. Jeg tror ikke, at det er heldigt, ikke blot fordi Statskassen skal yde Bidrag til den, men ogsaa fordi Staten selvfølgelig maa være den, der garanterer den. Det er altsaa en Statsanstalt i langt videre Omfang end f. Ex. Livsforfikkingsanstalten, hvor Staten jo kun yder en Garanti, men ikke yder noget Bidrag. At man ved en saadan Anstalt giver Repræsentationens tvende Afdelinger Leilighed til at besætte Posterne i Direktionen udenfor Formanden, tror jeg i det Hele vil være heldigt; man vil fra alle Sider have Sikkerhed for, at de forskjellige Interesser blive repræsenterede, naar Regjeringen udnævner Formanden, der jo som Formand vil have større Indflydelse end en enkelt Stemme, og naar fremdeles ethvert af Thingene, som jo repræsenterer meget forskellige Interesser i vort Samfund, udnævner to Medlemmer. Hvad der skulde fastsættes ved Finantsloven, deraf gav det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds en noget overdreven Sikring. Det er ikke Reglerne for Virksomheden, men kun Reglerne for Anbringelsen af Anstaltens Midler, der skulle fastsættes paa Finantsloven. Det ærede Medlem, der i saamange Aar har været Medlem af Finantsudvalget, ved, hvorledes Finantsudvalget med Hensyn til Livsforfikkingsanstalten af 1871 næsten hvert Aar har ubtalt sig om den Maade, hvorpaa Anstaltens Midler anbringes; men ved den Anstalt, hvorom der her kan blive Tale, ville Midlerne være langt betydeligere end ved den førstnævnte, og da Staten yder saa væsentlige Bidrag til disse Midler, tror jeg, det er nødvendigt, at Lovgivningsmagten i dens Helhed, Regjeringen, Folkethinget og Landsthinget, altsaa alle de tre Faktorer, der i Forening behandle Finantsloven, komme til at øve Indflydelse paa Reglerne for deres Anbringelse. Der kunde slude et meget betydeligt Ansvar for Statskassen af en uheldig Anbringelse af Midlerne, og Repræsentationen, som jo kaldes Bevillingsmyndigheden — hvis jeg tør bruge dette Udtryk, der næsten er bleven Kontrabande i vore Dage — maa nødvendigvis

have Indseende i den Maade, hvorpaa disse Midler anbringes. Foruden dette er det Grundsetningerne for Regnskabs Aflæggelse, Revisionen og Dicisionen, der fastsættes ved Finantsloven. Administrationen gennem Finantsloven vil det ærede Medlem blive fri for; Finantsudvalget vil ikke faae Leilighed til at bestemme, hvorledes et eneste Laan, et eneste Beløb af Midlerne skal anbringes; man vil kun have at fastsætte de almindelige Regler ligesom for Regnskabsvæsenet. Hvorledes dette i Tidens Løb heldigt ordnes, kan naturligtvis fra første Færd ikke siges med Sikkerhed; men naar vi gennem den aarlige Finantslovsbehandling have Midler til at fastsætte en fortløbende Række af Regler, hvorom man fra alle Sider maa være bleven enig — de ville jo ellers ikke kunne komme ind paa Finantsloven, eftersom et Nei i dette Tilfælde som i alle andre maa være afgjørende, hvad enten det kommer fra Regjeringen, Folkethinget eller Landsthinget — saa vil man altsaa paa den Maade paa Finantsloven faae en Rodey af Regler for de herhenhørende Forhold og være istand til at følge disses Udvikling paa den fyldestgaaende Maade. Der har saa været talt om, at man endog skulde have to kongelige Anordninger. Ja, med Hensyn til Administrationen maa Alt, der ikke fastsættes ved Finantsloven, fastsættes ved kongelig Anordning, og ved Finantsloven skal kun fastsættes, hvad jeg her har sagt, samt Direktørernes Lønning, men derimod ikke de andre Embedsmænds, eftersom disses Løn jo ikke skal udredes af Staten. Den 2den kongelige Anordning skulde angaa Tarifferne og Forsikringsbetingelserne, hvilket ubetinget maa overlades Administrationen, saa meget mere som en Revision med en kort Frist her er fornøden. Til det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) tør jeg maafke endnu sige et Par Ord. Jeg er ganske enig med ham i det Udførelse i, at Arbeidet kan betales sig; det er vist, det er Ibealet, hvortil den økonomiske Udvikling bør stræbe; men det er saa fjernt, og det er en saa ideal Forordning, at vi ikke kunne se det i vor Tid, og tillige er det en Forordning, en Bestræbelse, som det ikke kan nytte at give Udtryk i nogen Lov. Hvad vilde Følgen blive, dersom man vilde nævne det i en Lov, dersom man i en Lov vilde sige: Nu skal Arbejdsgiveren sørge for sine Arbejderes Alderdom? Følgen vilde kun blive den, at han drog af i deres Løn og til Syvende og sidst vilde det blive Arbejderne selv, det kom til at gaa ud over; thi Arbejdslønnen vilde blive bestemt af andre Faktorer, end hvad vi her tale om at beslutte; det vil den altid blive, og derfor vil det ikke kunne nytte at tale derom samtidig med, at vi tale om en Lov om Alderdomsforsørgelse eller i det Hele taget om Love i denne Retning. — Til det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (S. Page) vil jeg tillade mig at sige, at medens det er fuldkommen rigtigt,